

2.

Нѣкой свири подѣ навеса
на сомункова гждулка
и отпѣва като въ сѣнь
етрополска, тѣжна пѣсень.

Нѣма никой да подвижне
отъ сѣседи, ни отъ пѣтя,
само цѣфналия трѣнь
презъ оградата надникна.

Мигъ не спира гждуларя —
все по кожената жица
леко тегли, прѣстъ люлѣй
и напѣвитѣ повтаря.

—Палавъ слѣнчо, кротко агне,
ти—лю, ти—лю, ти—ли—льо...
Станалъ пастирь Тилилей,
ала само день до пладне...